

Întunericul și poetul

Mihai Eminescu

ÎNTUNERICUL

Tu care treci prin lume străin și efemer,
Cu sufletu-n lumină, cu gândurile-n cer,
Poet gonit de răsuri și înghețat de vânt
Ce cânti ca o stafie ieșită din mormânt,
Sfarmă-n stânca rece a ta nebună liră,
Căci lumea este piatră și ea nu te admiră,
Ci tu, nebun și palid, la poalele ei plângi
Ca valul care cântă trecutul unei stânci,
Ce veștedă, bătrână se leagănă prin nori,
Când stânca e eternă și valu-i trecător.

POETUL

Și tu crezi, geniu negru, că fără scop și țintă
A lumii und-amară mă-neacă, mă frământă?
Tu crezi că eu degeaba m-am scoborât din stele,
Purtând pe frunte-mi raza a națiunii mele?
Voi să ridic palatul la două dulci surori,
La Muzică și Dramă... în dalbe sărbători
Voi să le-ngân viața și-n cupa lor aurie
Să torn zi și-ntuneric, dureri și bucurie,
Să văd trecutu-n viață, să văd româna dramă,
Cum din mormânt eroii istoriei îi cheamă,
Și muzica română chemând din munții-n nouri,
Din stelele căzânde, din văile-n ecouri,
Din brazii ce suspină l-a iernii vijelie,
Din fluierul cel jalnic, din buciumu-n câmpie,
Chemând doina română, a inimilor plângeri,
A sufletului noapte, a dorurilor stingeri.

Românu-n trecut mare, e mare-n viitor!
Și tu vrei ca poetul să fie trecător,
Pe-a țării sale țarmuri să n-aibă ce să cânte?
Dar nu-s colori destule în lume să-nveșmânte
A munților Carpatici sublime idealuri,
Ce-noată-n a lui suflet cum noată-n mare valuri,
Și-n creierii-i aleargă de gânduri vijelii,
Cum ginii se sfarmă-n ruinele pustii.